

Eva Jandová
vdova

MÉHO MANŽELA NEZASTŘELIL KAJÍNEK

Manželka zastřeleného se domnívá, že policistům je bráněno ve vyšetřování.
Najde se vrah Š. Jandy?

Štefan Janda * 28. 6. 1966
† 30. 5. 1993

FRAGMENT

Mého manžela nezastřelil Kajínek

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Eva Jandová – vdova
Mého manžela nezastřelil Kajínek – e-kniha
Copyright © Fragment, 2014

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Eva Jandová
vdova

**MÉHO MANŽELA
NEZASTŘELIL
KAJÍNEK**

Eva Jandová
vdova

MÉHO MANŽELA NEZASTŘELIL KAJÍNEK

 FRAGMENT

Věnování

*Tuto knihu věnuji svým dcerám a hlavně svým rodičům,
bez kterých bych další cestu životem nezvládla.
Moc vám za vše děkuji.*

Obsah

Úvod	8
Štefan	10
Seznámení	13
Vojna	15
Návrat domů	17
Pohlednice z ciziny	18
Výcvik a StB	19
Čas podnikání	24
Druhá dcera	28
Pan Antonín V. – obchodní partner	29
Přítelkyně	32
Autonehoda	33
Konečně doma	35
Odloučení	37
Grand Prix Plzeň 93	39
Wellness-centrum	42
Strach o rodinu	43
Lebeda	45
Schůzka pod Libeňským mostem	47
Víkend před vraždou	49
Poprava	51
Cesta do Borských serpentín	53
Je konec	54
Identifikace	56
Nejistota z policie	58
Bratři Julián a Vojta P.	59
Pohřeb	62
Velké stýskání a další výsledky	64
Konec truchlení	67
Dědictví	69
Grand Prix Plzeň 94	71
Jiří Kajínek	73
Podzim 1994	75

Ze dna opět vzhůru	76
Můj velký omyl	79
Soudní líčení	80
Nový přítel – nový život	82
Chci vědět pravdu	84
Závěrem	85
„Tati“ ... Nikdy neřeknu!	85
Tatínkova malá holčička	87
Kdo je kdo?	92

Za Nakladatelství:

V době, kdy jsme připravovali knihu Jiřího Kajínka – „Můj život bez mříží“, oslovila nás nečekaně manželka Štefana Jandy, za jehož vraždu a vraždu jednoho z jeho dvou bodyguardů, je Jiří Kajínek odsouzen na doživotí. Eva Havlová – Jandová přinesla do nakladatelství rukopis vzpomínek na společný život se svým manželem, velké množství doprovodného materiálu, výstřižky článků z novin a další dokumenty, vztahující se k případu. Ve své knize vypráví, co předcházelo smrti jejího manžela, a proč si myslí, že za jeho vraždou nestojí Jiří Kajínek.

Oslovení Evy Jandové nám přišlo jako neuvěřitelná souhra náhod. Rozhodli jsme se pro vydání jejího rukopisu, neboť i při přípravě knihy Jiřího Kajínka jsme zjistili, že v jeho případě je spousta nedostatků, náhod a nezodpovězených otázek. Na mnohé z nich přináší odpovědi tato kniha vzpomínek Evy Jandové, mnohé však zůstávají bez odpovědi i nadále. A vyjde vůbec někdy celá pravda najevo???

Úvod

Můj manžel Štefan Janda zemřel 30. května 1993 rukou vraha. Nebo snad vrahů???

Tuto životopisnou knihu o životě Štefana Jandy, mého manžela a otce našich dvou dcer, jsem se rozhodla napsat a vydat k dvacátému výročí jeho úmrtí. Přípravy na knize a hledání vhodného nakladatele mi však zabralo daleko více času, než jsem původně předpokládala.

U příležitosti vydání této knihy jsem se rovněž rozhodla poslat prezidentovi České republiky, panu Miloši Zemanovi, žádost o milost pro Jiřího Kajínka, neboť jak už samotný název knihy napovídá, jsem přesvědčená, že mého manžela nezastřelil Jiří Kajínek.

V knize chci ukázat Štefana jako obyčejného kluka, z něhož se postupem času stal známý a úspěšný plzeňský podnikatel v oboru fitness. Byl to milující otec dvou malých děvčátek, která ho měla moc ráda. On sám měl rád lidi a miloval život. Pokusím se zavzpomínat na všechny události od našeho seznámení až do tragického ukončení jeho mladého života vraždou, která je pro mou rodinu dodnes nepochopitelná.

„V té době se nestříleli podnikatelé tak často“, řekla mi notářka, která vyřizovala pozůstalost po Štefanovi.

Pro mě samotnou i pro celou naši rodinu byla Štefanova smrt strašnou tragédií, která dodnes poznamenává naše životy. Byla to skutečně obrovská rána pro všechny v mém nejbližším okolí. Ti, kterých se událost osobně nedotýkala, ji považovali naopak za obrovskou senzaci.

Po celá dlouhá léta ve mně uzrávala myšlenka očistit Štefanovo jméno a dovědět se pravdu. Konečně zjistit, jak to tenkrát doopravdy bylo. Jsem totiž přesvědčená, že mého muže nezabil Jiří Kajínek, který je za jeho vraždu odsouzený na doživotí!

Chci vyprávět o svém muži, o všem, co předcházelo vraždě, i o tom, co následovalo po ní. Pokud všechny nejasnosti a okolnosti kolem Štefana, jeho podnikání, vazbách na policii apod., pomohou k tomu, že se konečně po více než dvaceti letech od tragédie, která dosud není úplně vyjasněná, „pohnou ledy“, budu mít konečně pocit, že jsem udělala vše, co jsem mohla.

V myšlenkách se stále vracím k onomu nejsmutnějšímu dni našeho života. Starší dcera Andrea, které bylo v té době 6 let, stále nechápe, proč musel zemřít zrovna její táta... Mladší dcera Aneta nestihla svého otce vůbec poznat. Bylo jí tehdy teprve šestnáct měsíců. Právě kvůli svým dcerám a svým rodičům jsem napsala tuto knihu. Chci jim tak veřejně poděkovat. Vím, že nelze vše vyjádřit pouhými písmeny na papíře, ale oni jistě sami vědí, co pro mě znamenají. Tati a mami, děkuji!

Tuto knihu považuji za jakousi satisfakci za Štefanův osud. Pokusím se popsat i útrapy života, které nás čekaly po jeho nedobrovolné smrti. Všechny těžké chvíle, které pak přišly, a my jim museli vzdorovat. Naštěstí jsme v této těžké době našli také pomoc, lásku a pochopení ostatních. Veřejnost se rozdělila. Někteří s námi soucítili, v některých byla nenávist a někteří měli dokonce potěšení z toho, co nás potkalo.

Naše dcery již nikdy neřeknou svému vlastnímu otci „Táto!“ Obě vědí, že jim ho nic nenahradí. Ani tato kniha. Snad alespoň ocení mou snahu zanechat pro ně tátovu památku čistou.

Určitě se najde mnoho lidí, kteří si knihu přečtou, odsoudí mě a řeknou, že jsem ji napsala jen kvůli penězům. Takoví lidé ať mě klidně odsuzují. Chci Štefana očistit a popsat všechny události pravdivě tak, jak jsem je prožívala já se svými dětmi a rodiči.

Kdo něco takového nezažil na vlastní kůži, nikdy nedokáže pochopit... Zůstala jsem v pětadvaceti letech sama s dvěma malými dětmi. S policií za zády a s velkým strachem o děti a o celou naši budoucnost. Bez svých rodičů bych to nezvládla.

Věřím, že čtenáři pochopí...

Štefan

Normální obyčejný kluk, který trávil čas nejraději na vsi mimo město.

Štefan se narodil 26. 6. 1966 v Plané u Mariánských Lázní. Už samotné datum narození je těmi šestkami snad i trochu magické. První roky života strávil se svou matkou a babičkou v Damnově, malé vesničce na Tachovsku. Jeho rodiče byli rozvedení, ale Štefan tam prožíval dětství jako každý malý kluk. Vždycky ho to víc táhlo na venkov než do města.

Jako úplně maličkého, jenom s pár věcmi, ho jednou jeho vlastní máma nechala v Damnově u babičky a tety Jarky a odjela pryč. Asi do šesti let, než šel do první třídy, byl vychovávaný právě tam, jenom tetou a babičkou. Máma se za ním občas „zastavila“ a přivezla mu nějaké dárky. V té době jezdila asi rok vlakem jako průvodčí.

Štefan měl ještě sestřičku Moniku, která ale ve svých jedenácti letech zemřela. Byla dlouhou dobu v ústavu, protože byla vážně nemocná. Štefan jako malý kluk nemohl pochopit, že ji máma „odložila“ do ústavu, a když jsme se o tom spolu bavili, říkal, že to mámě nikdy neodpustí. Se sestřičkou se Štefan několikrát viděl. Říkal, že mu nepřípadala zase až tak nemocná, aby musela být v ústavu, ale nikdy jsme se nedověděli, jakou nemoc vlastně měla. Když zemřela, ani se nedozvěděl, zda má někde hrob.

Po čase začala žít Štefanova máma s novým přítelem ve Starém Plzenci u jeho rodičů. Když bylo Štefanovi šest let, vzali si ho k sobě. Babička z Damnova říkala, že to udělali hlavně proto, aby na něj dostávali peníze. Nevlastní táta Jarda byl na Štefana dost přísný, ale bylo to nejspíš správné, jelikož ze Štefana vyrostl chlap a dobrý člověk. Já jsem jeho nevlastního otce měla a mám stále ráda.

Jednou, po nějakém výprasku, se Štefan jako malý šestiletý kluk sebral a utekl od rodičů; odjel vlakem do Plané u Mariánských Lázní, kousek od Damnova. Tam si stopnul traktor a dostal se k babičce a tetě. Babička pak volala mámě, že kluk je v pořádku, aby neměla strach, ale také jí řekla, že jim ho vrátí jen pod podmínkou, že na něj Jarda i ona už nikdy nebudou zlí.

Vlastního tátu viděl Štefan naposledy někdy na pionýrském táboře, asi v páté třídě. Máma otci zakázala, aby se s ním stýkal. Nepřála si to. Zadržovala Štefanovi dopisy, které mu táta psal. Později, když jsme „udělali“ první fitko, chtěl Štefan tátu pozvat. Zjistil, kde bydlí a jeli jsme za ním. Táta mu tenkrát potvrdil, že si máma nepřála, aby se s ním stýkal. A pak už jsem ho viděla jen na Štefanově pohřbu.

Štefanově mámě se ještě narodil syn Roman. S ním Štefan vyrůstal. Roman byl ale ve všem upřednostňovaný, měl všechno nejlepší, a jako první a byl v popředí zájmu. Štefkovi to bylo líto. Romanův táta pracoval na směny v hutích. Byl přísný, ale když například Romanovi něco zakázal, máma mu to zase dovolila. Bylo to prostě rozmazlené dítě. Štefanovi se výchovné metody jeho matky už jako dítěti moc nelíbily, ale nechtěl si otcímovi stěžovat na svou vlastní matku.

Jednou se kluci prali a Roman při rvačce dokonce bodnul Štefana nůžkami do nohy. Postupně se z něj stávalo nezvladatelné dítě. Asi v šestnácti letech se chytil party, ukradli nějaké auto a rozbili ho. Maminka hned začala běhat, aby to všechno za Romana vyžehlila.

Štefan se snažil získat Romana na svoji stranu. Lákal ho, ať s ním chodí cvičit do fitnessu, aby nebyl s tou partou. Roman o to ale neměl vůbec zájem. I když v jedné době se nechal od Štefana přesvědčit a chvíli s ním do fitka chodil, ale dlouho to nevydržel. Zvítězila opět parta. Později začal pít, do toho zkusil i drogy a stal se z něj postupně člověk na hraně zákona. Dnes má tři děti, každé s jinou matkou. Dokud žila jejich babička, tedy moje pravá tchýně, platila za něj i alimenty na všechny děti a dohlížela na jeho nespoutaný život. Její manžel se o tom, co pro Romana dělala, dověděl až po její smrti. Mezitím byl Roman asi dvakrát nebo třikrát na léčení, ze kterého ale vždycky předčasně odešel. Někdy žil mezi bezdomovci. Tam došlo k nějaké hádce a on svého kolegu bezdomovce strčil do ohně. Ten uhořel. Za tento čin byl Roman odsouzený asi na šest let. Po polovině trestu byl propuštěn a dnes bydlí opět u svého otce a žije spořádaným životem.

Na Štefanově pohřbu za mnou Roman přišel a chtěl po mně dva tisíce korun, Štefanovy hodinky a zlatý náramek na ruku, prý na památku. Dva tisíce na to, aby ho mohl jít zapít. Neměl totiž u sebe vůbec žádné peníze. Samozřejmě jsem mu nic nedala, neměla jsem na to ani pomyšlení. Ale aby byl klid, dal mu peníze můj brácha. Jen proto, aby odešel ze smuteční hostiny a všechno proběhlo v klidu a důstojně.

Celou základní školu absolvoval Štefan v Plzni v Zadních Skvrňanech. Již v té době měl kolem sebe spoustu kamarádů a většina z nich mu zůstala věrná

až do konce jeho života. Je pravda, že když jsme se seznámili, zpočátku jsem na jeho kamarády dost žárlila a nedovedla jsem se dlouho vyrovnat s tím, že se s nimi o něj musím podělit. Časem se ale stali i mými kamarády, a má velice uzavřená a stydlivá povaha se pozvolna měnila v otevřené kamarádství. Přes léto jezdil Štefan rád mimo Plzeň, sportoval, měl rád motory a věnoval se výcviku psů. Miloval svou vlkošedou vlčici Gertu, která měla veškerý možný výcvik, včetně záchranářského. Nevěnoval se pouze výcviku svých psů, ale také psů svých známých, kteří ho oslovili. Jeden čas chodil se svým kamarádem Milošem cvičit psy i pro policii. Od vlčáků pak později přešel k bojovým plemenům.

Štefan byl opravdu všestranně nadaný. Jen ho trochu mrzelo, že je slabý a nedokáže se ubránit starším klukům. Proto, když odešel do učení na důlního opraváře do Stochova na Kladensku, vstoupil do oddílu boxu. Začátky byly kruté a schytával hodně ran. Byl to takový „otloukánek“, jak sám později říkával, ale měl výdrž. Postupně se stále zlepšoval a začal vyhrávat boxerské závody. Později se dokonce v juniorské kategorii stal učňovským mistrem republiky. Po konfliktu s jedním profesorem na učilišti musel odejít dokončit učňovskou školu do Plzně, do Vodních staveb, na obor opravář stavebních strojů.

V posledních měsících našeho společného života jsme dokonce přemýšleli o koupi nějakého vesnického stavení právě v Damnově, kam ho to vždycky nejvíc táhlo. Měli jsme vyhlédnuto několik krásných stavení, i když s nutnými velkými stavebními úpravami, ale i na tuto práci kolem víkendové chalupy jsme se těšili. Bohužel k tomu už nikdy nedošlo.

Seznámení

Začali jsme spolu chodit a od té chvíle jsme byli po většinu času stále spolu.

Se Štefanem jsem se poznala, když mi bylo 16 let. Jemu bylo 18. Potkali jsme se na diskotéce, kam jsem začala chodit s kamarádkou ze zdravotní školy, bylo to asi ve druhém ročníku. Štefan tam u dveří dělal vyhazovače.

Kamarádka měla od narození postižený obličej, křivou bradu a neměla jedno ucho. Když jsme jednou přišly na diskotéku, Štefan byl zrovna po nějakém těžkém zápase v boxu a měl pusu úplně nakřivo, tak nějak divně oteklou. A mě napadlo, že bych je mohla dát dohromady. Říkala jsem si: „Ona má postižení obličeje, on taky, mohli by si rozumět.“ Ještě s dalšími známými jsme jim domlouvali rande, ale to nějak nevyšlo. No, a jak už to bývá, Štefan si nakonec místo kamarádky vybral mě. Až později mi vysvětlil, jak to bylo doopravdy s tou jeho křivou tváří. Že měl po zápase v boxu nějak hnoutou sanici a nos. Když jsem přišla na naše první rande, byla jsem překvapená – Štefanova tvář byla úplně čistá, bez jakýchkoli otoků a ran. Moc se mi líbil a byla jsem nadšená.

Začali jsme spolu chodit. Od té chvíle jsme většinu času trávili stále spolu, jak to jen šlo. Chodila jsem za ním několikrát v týdnu na diskotéku. Často jsme spolu venčili jeho šedovlkou vlčici Gertu a chodili s ní na cvičák do Vejprnic. Musím se přiznat, že mě to tam moc netáhlo, výcvik mně přišel hodně tvrdý a těch pejsků mi bylo líto.

Štefan byl ve svém okolí hodně oblíbený, měl spoustu známých a kamarádů. Zajímal se o řadu věcí, měl hodně koníčků. Nikdy jsme se spolu nenudili. Vždycky bylo co dělat. Jemu ale v Plzni chyběl box. Nebyl tam totiž žádný oddíl boxu, na jaký byl zvyklý ze Stochova, a tak si brzy našel náhradu – kulturistiku. Ta se později stala i jeho obživou.

V době před revolucí, byl tento sport spíše v pozadí a snad i zakazovaný. První tělocvičnou, kde začínal Štefan pronikat do tajů kulturistiky, byl obyčejný sklep, napěchovaný snad tunami železa. Veškeré nářadí bylo vyrobeno podomácku. Díky skvělé partě mladých lidí okouznil tento sport Štefana natolik, že jeho kondiční cvičení přerostlo v závodní dráhu. Nebylo to ale pro

něj vůbec jednoduché. Při své výšce 196 cm a váze 72 kg měl totiž co dělat, aby nabral svalovou hmotu a mohl se rovnat ostatním klukům. Byl však na sebe opravdu hodně tvrdý a během pár let se vypracoval až na 125 kg. Jenže při jeho výšce to stále nebylo nic moc. V tomto období učil Štefan své kamarády z kulturistiky boxovat a oni naopak jemu radili, jak správně držet činky, jak sestavovat tréninkové plány a jaké dodržovat jídelníčky.

Kulturistika se stala Štefanovým životním stylem. Všechno v našem životě se začalo točit kolem ní a zdravé výživy. Štefan tomu podřizoval veškerý svůj volný čas. Dodržoval zdravou stravu, nikdy nepil žádný alkohol, nebral drogy ani nekouřil.

Jeho koníčky jsem vždycky respektovala a měla ráda. Postupem času jsem i já přilnula ke kulturistice, byť pouze kondičně. Bylo to moc krásné období plné lásky, legrace a báječných chvil.

Bylo mi 18, otěhotněla jsem, složila maturitu, vzali jsme se a narodila se nám první dcera. To všechno v jednom roce.

Naše krásné období plné zamilovanosti a lásky přerušil podzim roku 1985. Štefan odešel na dvě „opravdu hodně dlouhá léta“ na vojenskou základní službu.

V přijímači byl v Litoměřicích, kde složil i vojenskou přísahu. Začalo smutné a teskné období naší lásky. Odloučení strašně bolelo. I když po letech si myslím, že právě vojna náš vztah upevnila.

Z Litoměřic Štefana převedli do Zbirohu, kde byl přidělen k odposlechům. Byl z toho hodně nešťastný. Neuměl ani morseovku, nedařilo se mu ji naučit a myslím si, že ho to ani příliš nebavilo. V kasárnách ale měli pěknou posilovnu a hlavně náčelníka, který také holdoval kulturistice. Takže každé své volno věnoval cvičení.

Po několika měsících ve Zbirohu byl Štefan vybrán a přeložen do Klenčí pod Čerchovem, kde už zůstal až do konce vojny. Pravidelně každý víkend jsem za ním jezdila na návštěvy a denně jsme si psali dopisy.

Brali jsme se po dvou letech naší známosti. Bylo mi 18 let. Štefan byl ještě na vojně, a tak se v jednom roce seběhlo hned několik věcí – otěhotněla jsem, v červnu jsem složila maturitu na střední zdravotnické škole, o čtrnáct dní později jsme měli svatbu a ještě téhož roku v listopadu se nám narodila dcera. Od prvního dne ji Štefan moc miloval, stala se jeho mazlíčkem. Stýskání tak bylo pro nás oba v této době o to větší. Byl skvělým otcem a snažil se, aby se co nejčastěji dostával za námi domů. Už jsme tam totiž na něj čekaly dvě.

Štefanova mamí mě neměla moc ráda. Vždycky jí hodně záleželo na penězích a majetku. Také byla dost závistivá. Vadilo jí, že naši mají barák, chatu, dvě auta. Děda byl náměstek a jí připadalo, že máme všechno, co chceme, můžeme si cokoli dovolit, zatímco oni musejí na všechno dlouho šetřit.

Cítila jsem, že mě neměla ráda už od začátku našeho vztahu. Byla to despotická ženská, která dávala dost okatě najevo, že mě si jako nevěstu rozhodně nepředstavovala.

Na naší svatbě byli z mé strany všichni blízcí, ale Štefan tam neměl svou milovanou babi a tetu z Damnova. S čímkoliv, co se mu v životě povedlo, nebo když se chtěl podělit o nějakou radost, nebo i poradit, nikdy nešel za mámou, ale právě do Damnova. Babi a teta pro něj byly opravdu vším.

Na svatbu se moc těšil a chtěl ji mít velikou i se svými nejbližšími. Ale protože byl ještě na vojně, nemohl do příprav moc zasahovat. Jeho máma řekla, že nikoho z příbuzenstva nebude zvát, a že na svatbu tedy půjdou jen ona, její manžel a Štefanův bratr. My ať si zaplatíme za všechno ostatní příbuzenstvo, které přijde.

Vztahy mezi námi byly problémové kvůli závisti a hamižnosti. Štefan ale takový nebyl. Dokázal si sám dobře vydělávat i před válkou. Jeho mámě šlo ale vždycky jen o sebe a o materiální stránku. I na horníka ho dala učit hlavně proto, že horníci už v té době dostávali kapesné, nějaké diety a měli zdarma ubytování. Máma tak byla ráda, že ho doma nemusí živit. To, že ho už ve čtrnácti letech poslala z domova pryč, v sobě Štefan nosil dost nelibě.

Fakt, že babi s tetou nebyly na svatbě, Štefana moc mrzelo. Babi měla ještě další své sourozence, a když je nemohla pozvat na svatbu, nešla tam ani ona. Byla zvyklá, že když se něco slavilo, nebo se konalo něco významného, účastnila se toho vždycky celá rodina. Drželi prostě ve všem spolu.

Při jednom opuštění, když jsme jeli babi ukázat fotografie ze svatby, ptala se nás, co jsme si koupili za peníze, které nám poslala. Bylo to asi 1 000 Kčs. Štefan jí překvapeně řekl, že jsme dostali jen 500. Pak si ale uvědomil, na koho uhodit. Šel za mámou a ta mu přiznala, že si za 500 korun koupila šaty na svatbu. Na svatbu přece musela mít nové šaty! A protože na ně neměla, jelikož jsme ji postavili před hotovou věc, vzala si na to z našich peněz od babičky. No comment.

Když se narodila malá Andrea, Štefanovu mámu miminko moc nezajímalo. Postupně k nám i přestala chodit. Často se pohádala s mojí mámou, která neměla její řeči ráda. Nejdůležitější pro ni bylo vyřešit to, kam půjdeme, až se Štefan vrátí z vojny. Měla totiž fakt velký strach, abychom snad náhodou nechtěli bydlet u nich. Začala hned připomínat, že mají malý byt a u nich to tedy v žádném případě nepůjde. Naši měli barák a od začátku tak bylo jasné, že budeme bydlet u nich.